

UZASADNIENIE

Formularz UK 1	Sygnatura akt	II K 103/20	
Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżonych, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.			
1.USTALENIE FAKTÓW			
0.1.Fakty uznane za udowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.1.1.	D. D. (1)	w nocy z 26 grudnia 2018r. w klubie (...) w B., w woj. (...) (...) , działając publicznie i bez powodu, okazując przez to rażące naruszenie porządku prawnego naruszył nietykalność cielesną S. P. (1) w ten sposób, że uderzył go	

		pięścią w twarz, tj. o czyn z art. 217 § 1 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k.	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
<p>W nocy z 25/26 grudnia 2018r. w klubie (...) w B., w woj. (...) - (...), miała miejsce dyskoteka. Jej uczestnikami byli m.in. pokrzywdzony S. P. i oskarżony D. D.. Oskarżony P. S. był jednym z ochroniarzy. Poza wymienionymi na dyskotece przebywało jeszcze kilkaset osób.</p> <p>Pokrzywdzony był pod działaniem alkoholu. Wcześniej wypił co najmniej trzy drinki z whisky oraz jeden kieliszek wódki lub piwo. Pomimo wypitego alkoholu czuł się dobrze.</p> <p>W pewnym momencie, gdy pokrzywdzony przechodził salą taneczną, w pobliżu stanowiska didżeja i baru, został publicznie i bez uzasadnionego powodu zaatakowany przez oskarżonego D. D., który uderzył go pięścią w twarz.</p> <p>Pokrzywdzony wcześniej miał potrącać innych uczestników zabawy i to miało być przyczyną powyższego zdarzenia.</p> <p>Po uderzeniu pokrzywdzony przewrócił się. Następnie wstał. Z</p>	zeznania S. P.	k.2-2v,50,126v-127, 183-185,369v-371	

ust leciała mu krew. Był oszołomiony po uderzeniu.

W międzyczasie o incydencie zostali powiadomieni ochroniarze, tj. oskarżony P. S. i A. O.. Wymienieni po krótkiej chwili pojawili się przy pokrzywdzonym. Wskutek ich interwencji został on wyprowadzony na zewnątrz.

Na miejsce została wezwana Policja, która przeprowadziła interwencję, z której została sporządzona odpowiednia dokumentacja.

Pokrzywdzony S. P. swoim znajomym, tj. W. K., M. K. i D. Ś. opowiedział co zaszło. W. K. usłyszał, że został on pobity przez pierwszego, nieznanego mu mężczyznę, a potem przez ochroniarza. M. K. i D. Ś. usłyszeli natomiast, że po pobiciu przez pierwszego mężczyznę, chyba został jeszcze uderzony przez ochroniarza.

Z opinii biegłego lekarza wynika, iż pokrzywdzony doznał stłuczenia warg po stronie prawej i złamania zęba 12 na wysokości wyrostka zębodołowego, który wymagał ekstrakcji. Wskazane obrażenia naruszyły czynności narządu ciała pokrzywdzonego na czas poniżej 7 dni. Biegły

stwierdził brak obrażeń po lewej stronie twarzy.			
dokumentacja medyczna	k.8		
zaświadczenie lekarskie	k.17		
wydruk zgłoszenia interwencji	k.31-33		
opinia lekarska	k.38		
zeznania A. O.	k.46v,313v		
protokół oględzin wiadomości na telefonie	k.54-55		
fotografie wiadomości	k.56-61		
zeznania P. M.	k.77v-78,314v-315		
kopia notatnika służbowego	k.80-83		
zeznania K. L.	k.85v,314v		
zeznania G. R.	k.93v,345v-346		
zeznania G. R.	k.103v,315-315v		
zeznania M. J.	k.111v,315v-316v		
zeznania P. Z.	k.122v		
zeznania W. K.	k.144-145,317-317v		
zeznania M. G. K.	k.148-149,317v-318		
zeznania D. Ś.	k.187-188,371-371v		

opinia sądowo-psychologiczna	k.190-198		
wyjaśnienia P. S.	k.221,344v-345		
karta karna	k.361		
zaświadczenie z PUP w B.	k.274		
0.1.Fakty uznane za nieudowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.2.1.	P. S. (2)	w nocy z 26 grudnia 2018r. w klubie (...) w B., w woj. (...) (...) (...), działając publicznie i bez powodu, okazując przez to rażące naruszenie porządku prawnego, uderzył pięścią w lewą stronę twarzy S. P. (1), w wyniku czego pokrzywdzony doznał stłuczenia warg po stronie prawej, złamania zęba 12 na wysokości wyrostka zębodołowego, które spowodowały naruszenie czynności narządu jego na okres nieprzekraczający 7 dni, tj. o czyn z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k.	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione	Dowód	Numer karty	

<p>Materiał dowodowy zgromadzony w niniejszej sprawie nie dawał podstaw do przyjęcia, iż oskarżonych P. S. w nocy z 26 grudnia 2018r. w klubie (...) w B., w woj. (...) (...) działając publicznie i bez powodu, okazując przez to rażące naruszenie porządku prawnego, uderzył pięścią w lewą stronę twarzy S. P. (1), w wyniku czego pokrzywdzony doznał stłuczenia warg po stronie prawej, złamania zęba 12 na wysokości wyrostka zębodołowego, które spowodowały naruszenie czynności narządu jego na okres nieprzekraczający 7 dni, tj. dopuścił się przestępstwa z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k.</p>	<p>zeznania S. P.</p>	<p>k.2-2v,50,126v-127,183-185,369v-371</p>
<p>wydruk zgłoszenia interwencji</p>	<p>k.31-33</p>	
<p>protokół okazania P. S.</p>	<p>k.33-34</p>	
<p>zeznania A. O.</p>	<p>k.36v,313v</p>	
<p>protokół oględzin wiadomości na telefonie</p>	<p>k.54-55</p>	
<p>fotografie wiadomości</p>	<p>k.56-61</p>	
<p>zeznania S. R.</p>	<p>k.73v,314</p>	
<p>zeznania T. R.</p>	<p>k.75v,314</p>	

zeznania P. M.	k.77v-78,314v-315		
kopia notatnika służbowego	k.80-83		
zeznania K. L.	k.85v,314v		
protokół oględzin monitoringu	k.90-91		
zeznania G. R.	k.93v,345v-346		
zeznania G. R.	k.103v,315-315v		
zeznania M. J.	k.111v,315v-316		
zeznania W. K.	k.144-145,317-317v		
zeznania M. G. K.	k.147-148,317v-318		
zeznania D. Ś.	k.187-188,371-371v		
opinia sądowo- psychologiczna	k.190-198		
wyjaśnienia P. S.	k.221,344v-345		
1. Ocena DOWODÓW			
0.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
1.1.1 1.2.1	wyjaśnienia P. S.	Oskarżony P. S. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. W pierwszych wyjaśnieniach podał, że	

jedynie interweniował jako ochroniarz, gdy usłyszał, że ktoś bije się przy barze. Gdy udał się w to miejsce zauważył zakrwawionego pokrzywdzonego oraz stojącego obok oskarżonego D. D.. W późniejszej rozmowie D. D. skarżył się, że boli go ręka i że uderzył pokrzywdzonego. Oskarżony P. S. zaprzeczył, że uderzył z pięści w twarz pokrzywdzonego. Przed Sądem wymieniony doprecyzował, że tylko pomógł wstać pokrzywdzonemu, który miał krew na wardze, a następnie wyprowadził go na zewnątrz. Wyjaśnił, że oskarżony D. D. skarżył się, że boli go ręka, tj. pięść, bo wcześniej uderzył pokrzywdzonego. Oskarżony ponownie zaprzeczył, że uderzył pięścią w twarz pokrzywdzonego.

Dowody zebrane w toku niniejszego postępowania nie mają takiej mocy, która pozwoliłaby uznać wyjaśnienia oskarżonego za niewiarygodne.

Stanowisko Sądu co do wyjaśnień oskarżonego P. S. wynika z analizy całego zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego i tak:

1. świadek G. R., który poinformował ochronę o bójce zeznał, że przy nim

oskarżony P. S. nikogo nie uderzył, jednocześnie dodał, że gdy doszli do baru, gdzie miała miejsce bójka, to on odszedł na bok, ale stał niedaleko P. S.,

2. świadek A. O., drugi z interweniujących ochroniarzy, zaprzeczył, jakoby oskarżony P. S. w jego obecności kogokolwiek uderzył, jednocześnie podał, że pozostawił pokrzywdzonego z P. S. samego na sali na jakieś 30 sekund,

3. świadek G. R. zeznał, że ochroniarze jedynie wyprowadzili pokrzywdzonego, nie widział, aby którykolwiek z nich uderzył pokrzywdzonego,

4. świadek M. J. zeznał, że nie widział, żeby ktokolwiek z ochrony uderzył pokrzywdzonego.

Na podstawie zeznań powyższych świadków nie można ustalić, czy oskarżony P. S. uderzył pokrzywdzonego czy nie. Każdy z tych świadków robi bowiem zastrzeżenie do co swojej obserwacji zdarzeń wskazując, że albo nie było takiego uderzenia w jego obecności, albo że nie był przy oskarżonym P. S. przez cały czas, pozostawiając go na moment samego, albo że takiego uderzenia nie widzieli (G. R., M. J.), przy jednoczesnym braku

stanowczego twierdzenia że takiego uderzenia nie było.

Kolejni świadkowie:

5. świadek K. L., policjant, zeznał, że pokrzywdzony twierdził, że został uderzony przez nieznanego mu mężczyznę, po czym został wyprowadzony przez ochronę,

6. świadek P. M., drugi z policjantów, zeznał, że pokrzywdzony twierdził, że został uderzony przez nieznanego mu mężczyznę koło baru, po czym został wyprowadzony przez ochronę.

Z zeznań powyższych świadków nie wynika, że pokrzywdzony został uderzony przez ochroniarza. Należy je uzupełnić o kolejne dowody. Ze zgłoszenia interwencji (k.31-31v) wynika, że pokrzywdzony zgłosił, że „został uderzony przez nn osoby”, a następnie, że wymieniony zgłosił patrolowi policji że „w klubie (...) został uderzony przez nieznanego mu mężczyznę. Nie doznał żadnych obrażeń. Następnie został wyprowadzony z lokalu przez ochronę”. Z notatnika policyjnego z przeprowadzonej interwencji wynika, iż nieznanemu pokrzywdzonemu mężczyzna uderzył go koło

baru, a następnie został on wyprowadzony przez ochronę (k.83).

7. Zeznania świadków S. R., T. R., P. Z. i K. C. nie wniosły nic do sprawy, albowiem świadkowie ci nie mieli żadnej wiedzy w zakresie zarzutów stawianych oskarżonemu.

W tym miejscu należy poddać szczegółowej ocenie zeznania pokrzywdzonego S. P. w zakresie czynu zarzucanego oskarżonemu P. S.. W czasie pierwszego przesłuchania zeznał on, że nieznany mu mężczyzna uderzył go w lewą część twarzy, zaś ochroniarz w prawą część twarzy. Dodał, że w wyniku pierwszego uderzenia nie doznał żadnych obrażeń, a stłuczenia warg i złamania zęba doznał w wyniku ciosu ochroniarza. Jako atakującego go ochroniarza pokrzywdzony rozpoznał P. S. (k.33v). Do protokołu konfrontacji (k.50) pokrzywdzony zeznał, że „jest taka możliwość, że ja mogłem być uderzony jedynie przez jednego mężczyznę i mogło to być jedno zdarzenie. Mogłem być po tym uderzeniu w szoku. Przyznaję również, że byłem wówczas pod nieznacznym działaniem alkoholu. Nie mogę tego wykluczyć, że tak właśnie było”. W toku kolejnej konfrontacji

pokrzywdzony zeznał, że nie wie czy przy barze przez pierwszego mężczyznę został uderzony w lewą czy w prawą część twarzy (k.126v). W czasie kolejnych zeznań pokrzywdzony podał, że obydwaj sprawcy uderzyli go w to samo miejsce, przy czym uważa, że wskutek pierwszego uderzenia doznał złamania zęba, gdyż było ono mocne. Po czym na końcu zeznań pokrzywdzony stwierdził: „Mogłem być zamroczony i mogłem mieć takie przeczucie, że jestem po raz drugi uderzony, bo interwencja ochroniarza był energiczna i brutalna” (k.183-184). Po czym ponownie przed Sądem oskarżony zeznał, że na pewno uderzyło go dwóch sprawców i że uderzenia były w tą samą część twarzy. Na rozprawie pokrzywdzony próbował wycofać się ze stwierdzeń zawartych w jego zeznaniach złożonych w czasie konfrontacji z P. S. (k.50) wskazując, że był wówczas w stresie związanym z obecnością jednego ze sprawców jego pobicia. W tym miejscu trzeba jednak podkreślić, że w czasie konfrontacji z D. D. tego typu stwierdzenia, które zmieniałyby wcześniejsze zeznania pokrzywdzonego nie padły. Trzeba także jasno wskazać, że wątpliwości co do drugiego uderzenia

pokrzywdzony podał także w czasie przesłuchania przed prokuratorem, w którym nie uczestniczył żaden z oskarżonych.

Z powyższego wynika, iż pokrzywdzony składał różniące się co do istoty rzeczy zeznania w zakresie nie tylko tego, w którą część twarzy przez kogo został uderzony, jakie skutki spowodowało każde z tych uderzeń, ale także czy uderzyły go jedna czy dwie osoby.

W kontekście powyższych chwiejnych zeznań pokrzywdzonego należy oceniać zeznania świadków W. K., M. K. i D. Ś., którzy byli z pokrzywdzonym na dyskotecę, nie widzieli zajścia, a całą swoją wiedzę czerpią z relacji pokrzywdzonego. Pierwszy ze wskazanych świadków podtrzymał wersję, że pokrzywdzonego uderzyły dwie osoby. Drugi ze wskazanych świadków przed Sądem już doprecyzował swoje zeznania z dochodzenia wskazując, że „prawdopodobnie jakiś ochroniarz go uderzył”. Świadek ten wycofał się z takiego kategorycznego wcześniejszego stwierdzenia. Świadek D. Ś. już w czasie pierwszego przesłuchania (k.187) zeznała, że pokrzywdzony „powiedział, że chyba dostał drugi raz

od ochroniarza.” W tym zakresie wymieniona podtrzymała swoje zeznania przed Sądem.

Nie sposób w tym miejscu pominąć korespondencji, jaka była prowadzona pomiędzy P. S., a D. D. (k.54-61), z której wynika, że P. S. zaprzeczał, jakoby miał uderzyć pokrzywdzonego.

Z opinii lekarskiej wynika, że u S. P. nie zostały ujawnione żadne obrażenia lewej części jego twarzy, zaś stwierdzone obrażenia to stłuczenie warg po stronie prawej i złamanie zęba 12, tj. górnej prawej dwójki (k.38).

Zgromadzony w niniejszej sprawie materiał dowodowy –w ocenie Sądu- nie jest zatem wystarczający, aby skutecznie obalić wyjaśnienia oskarżonego P. S.. W tym zakresie istnieją wątpliwości, których nie da się usunąć, co zgodnie z art. 5 § 2 k.p.k. skutkuje ich rozstrzygnięciem na korzyść oskarżonego. Wątpliwości te mają taki charakter, że Sąd na podstawie istniejących dowodów nie może przypisać oskarżonemu P. S. zarzucanego mu czynu, jednocześnie na bazie tego samego materiału dowodowego nie może równocześnie wykluczyć, że taki czyn miał miejsce. Ma to kluczowe

		znacznie dla przypisania sprawstwa w zakresie obrażeń ciała jakich doznał pokrzywdzony, czego będą dotyczyły szczegółowe rozważania w dalszej części uzasadnienia.
zeznania S. P. w części	Zeznania pokrzywdzonego zostały szczegółowo omówione przy ocenie wyjaśnień oskarżonych.	
dokumentacja medyczna	Niekwestionowana przez strony.	
zaświadczenie lekarskie	Niekwestionowane przez strony.	
wydruk zgłoszenia interwencji	Niekwestionowane przez strony.	
protokół okazania P. S.	Niekwestionowany przez strony.	
opinia lekarska	Wydana przez biegłego lekarza w zakresie jego kompetencji. Zawiera odpowiedzi na wszystkie stawiane biegłemu pytania. Pełna, jasna, logiczna, wewnętrznie niesprzeczna i wyczerpująca. Niekwestionowana przez strony.	
zeznania A. O.	Sąd uznał je za wiarygodne. Zdaniem Sądu świadek złożył szczere zeznania, relacjonując przebieg wydarzeń tak jak je zapamiętał. Znajdują one swoje odzwierciedlenie	

	w pozostałym materiale dowodowym.	
protokół oględzin wiadomości na telefonie	Niekwestionowany przez strony.	
fotografie wiadomości	Niekwestionowane przez strony.	
zeznania S. R.	Sąd uznał je za wiarygodne. Zdaniem Sądu świadek złożył szczere zeznania, relacjonując przebieg wydarzeń tak jak je zapamiętał. Znajdują one swoje odzwierciedlenie w pozostałym materiale dowodowym.	
zeznania T. R.	Sąd uznał je za wiarygodne. Zdaniem Sądu świadek złożył szczere zeznania, relacjonując przebieg wydarzeń tak jak je zapamiętał. Znajdują one swoje odzwierciedlenie w pozostałym materiale dowodowym.	
zeznania P. M.	Sąd uznał je za wiarygodne. Zdaniem Sądu świadek złożył szczere zeznania, relacjonując przebieg wydarzeń tak jak je zapamiętał. Znajdują one swoje odzwierciedlenie w pozostałym materiale dowodowym.	
kopia notatnika służbowego	Niekwestionowany przez strony.	

zeznania K. L.	Sąd uznał je za wiarygodne. Zdaniem Sądu świadek złożył szczere zeznania, relacjonując przebieg wydarzeń tak jak je zapamiętał. Znajdują one swoje odzwierciedlenie w pozostałym materiale dowodowym.	
protokół oględzin monitoringu	Niekwestionowany przez strony.	
zeznania G. R.	Sąd uznał je za wiarygodne. Zdaniem Sądu świadek złożył szczere zeznania, relacjonując przebieg wydarzeń tak jak je zapamiętał. Znajdują one swoje odzwierciedlenie w pozostałym materiale dowodowym.	
zeznania G. R.	Sąd uznał je za wiarygodne. Zdaniem Sądu świadek złożył szczere zeznania, relacjonując przebieg wydarzeń tak jak je zapamiętał. Znajdują one swoje odzwierciedlenie w pozostałym materiale dowodowym.	
zeznania P. Z.	Sąd uznał je za wiarygodne. Zdaniem Sądu świadek złożył szczere zeznania, relacjonując przebieg wydarzeń tak jak je zapamiętał. Znajdują one swoje odzwierciedlenie w pozostałym materiale dowodowym.	

zeznania W. K.	Sąd uznał je za wiarygodne. Zdaniem Sądu świadek złożyła szczere zeznania, relacjonując przebieg wydarzeń tak jak je zapamiętała. Znajdują one swoje odzwierciedlenie w pozostałym materiale dowodowym.	
zeznania M. G. K.	Sąd uznał je za wiarygodne. Zdaniem Sądu świadek złożył szczere zeznania, relacjonując przebieg wydarzeń tak jak je zapamiętał. Znajdują one swoje odzwierciedlenie w pozostałym materiale dowodowym.	
zeznania D. Ś.	Sąd uznał je za wiarygodne. Zdaniem Sądu świadek złożył szczere zeznania, relacjonując przebieg wydarzeń tak jak je zapamiętał. Znajdują one swoje odzwierciedlenie w pozostałym materiale dowodowym.	
opinia sądowo-psychologiczna	Wydana przez biegłego psychologa w zakresie jego kompetencji. Zawiera odpowiedzi na wszystkie stawiane biegłemu pytania. Pełna, jasna, logiczna, wewnętrznie niesprzeczna i wyczerpująca. Niekwestionowana przez strony.	
zeznania M. J.	Sąd uznał je za wiarygodne jedynie w	

	takim zakresie, w jakim świadek ten zeznał, że nie widział, czy którykolwiek z ochroniarzy uderzył pokrzywdzonego.		
karta karna	Informacja o karalności wydana przez odpowiedni organ w zakresie jego kompetencji. Niekwestionowana przez strony.		
zaświadczenie z PUP w B.	Informacja o zatrudnieniu wydana przez odpowiedni organ w zakresie jego kompetencji. Niekwestionowana przez strony.		
<i>o.1.Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</i>			
Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
1.1.1	wyjaśnienia D. D.	Oskarżony D. D. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i odmówił składania wyjaśnień. Dodał, że wyjaśnienia złoży przed Sądem. Jednakże przed Sądem wymieniony także odmówił składania wyjaśnień i odpowiedzi na pytania. Dowody zebrane w toku niniejszego postępowania	

pozwoły na uznanie wyjaśnień powyższego oskarżonego za niewiarygodne.

Stanowisko Sądu co do wyjaśnień oskarżonego D. D. wynika z analizy całego zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego i tak:

1. świadek G. R., który poinformował ochronę o bójce zeznał, że widział szarpaninę dwóch osób, po której jedna trzymała się za twarz,

2. P. S. w pierwszych wyjaśnieniach podał, że jedynie interweniował jako ochroniarz, gdy usłyszał, że ktoś bije się przy barze. Gdy udał się w to miejsce zauważył zakrwawionego pokrzywdzonego oraz stojącego obok oskarżonego D. D.. W późniejszej rozmowie D. D. skarżył się, że boli go ręka i że uderzył pokrzywdzonego. Przed Sądem wymieniony doprecyzował, że tylko pomógł wstać pokrzywdzonemu, który miał krew na wardze, a następnie wyprowadził go na zewnątrz. Wyjaśnił, że oskarżony D. D. skarżył się, że boli go ręka, tj. pięść, bo wcześniej uderzył pokrzywdzonego,

3. świadek A. O., drugi z interweniujących ochroniarzy zeznał, że gdy zobaczył pokrzywdzonego to trzymał się za nos, z

którego leciała mu krew, pokrzywdzony mówił, że nie wie kto go uderzył,

4. świadek G. R. zeznał, że D. D. tylko odepchnął pokrzywdzonego ale jednocześnie dodał, że gdyby oskarżonych uderzył pokrzywdzonego to on mógł tego nie zauważyć,

5. świadek M. J. zeznał, że D. D. na pewno nie uderzył pokrzywdzonego, a gdyby tak było, to on by to zauważył.

Zeznania świadka M. J. są niewiarygodne. Wymieniony jest kolegą D. D. i zdaniem Sądu to jest przyczyną złożenia korzystnych dla oskarżonego zeznań, które są sprzeczne z całym pozostałym zgromadzonym w niniejszej sprawie materiałem dowodowym, który jest aktualnie omawiany.

Kolejni świadkowie:

6. świadek K. L., policjant, zeznał, że pokrzywdzony twierdził, że został uderzony przez nieznanego mu mężczyznę, po czym został wyprowadzony przez ochronę,

7. świadek P. M., drugi z policjantów, zeznał, że pokrzywdzony twierdził, że został uderzony przez nieznanego mu mężczyznę koło baru, po czym

został wyprowadzony przez ochronę.

Zeznania policjantów należy uzupełnić o kolejne dowody. Ze zgłoszenia interwencji (k.31-31v) wynika, że pokrzywdzony zgłosił, że „został uderzony przez nn osoby”, a następnie, że wymieniony zgłosił patrolowi policji że „w klubie (...) został uderzony przez nieznanego mu mężczyznę. Nie doznał żadnych obrażeń. Następnie został wyprowadzony z lokalu przez ochronę”. Z notatnika policyjnego z przeprowadzonej interwencji wynika, iż nieznanemu pokrzywdzonemu mężczyzna uderzył go koło baru, a następnie został on wyprowadzony przez ochronę (k.83).

8. Zeznania świadków S. R., T. R., P. Z. i K. C. nie wniosły nic do sprawy, albowiem świadkowie ci nie mieli żadnej wiedzy w zakresie zarzutów stawianych oskarżonym.

W tym miejscu należy poddać szczegółowej ocenie zeznania pokrzywdzonego S. P. w zakresie czynu zarzucanego oskarżonemu D. D.. W czasie pierwszego przesłuchania zeznał on, że nieznanemu mu mężczyzna uderzył go w lewą część twarzy, zaś ochroniarz w prawą część twarzy.

Dodał, że w wyniku pierwszego uderzenia nie doznał żadnych obrażeń, a stłuczenia warg i złamania zęba doznał w wyniku ciosu ochroniarza. Do protokołu konfrontacji (k.50) pokrzywdzony zeznał, że „jest taka możliwość, że ja mogłem być uderzony jedynie przez jednego mężczyznę i mogło to być jedno zdarzenie. Mogłem być po tym uderzeniu w szoku. Przyznaję również, że byłem wówczas pod nieznacznym działaniem alkoholu. Nie mogę tego wykluczyć, że tak właśnie było”. W toku kolejnej konfrontacji pokrzywdzony zeznał, że nie wie czy przy barze przez pierwszego mężczyznę został uderzony w lewą czy w prawą część twarzy (k.126v). W czasie kolejnych zeznań pokrzywdzony podał, że obydwaj sprawcy uderzyli go w to samo miejsce, przy czym uważa, że wskutek pierwszego uderzenia doznał złamania zęba, gdyż było ono mocne. Po czym na końcu zeznań pokrzywdzony stwierdził: „Mogłem być zamroczony i mogłem mieć takie przeczucie, że jestem po raz drugi uderzony, bo interwencja ochroniarza był energiczna i brutalna” (k.183-184). Po czym ponownie przed Sądem oskarżony zeznał, że na pewno uderzyło go dwóch sprawców i że

uderzenia były w tą samą część twarzy.

Z powyższego wynika, iż pokrzywdzony nigdy nie miał wątpliwości co do pierwszego uderzenia, do którego doszło przy barze, przez wówczas nieznanego mu mężczyznę. Jedyne wątpliwości jakie miał dotyczyły drugiego uderzenia.

Znajduje to potwierdzenie w zeznania świadków W. K., M. K. i D. Ś., którzy byli z pokrzywdzonym na dyskotecę, nie widzieli zajścia, a całą swoją wiedzę czerpią z relacji pokrzywdzonego. Stanowczo zrelacjonowali oni, że pokrzywdzony od początku mówił, iż do pierwszego uderzenia doszło przy barze, a potem interweniowała ochrona.

Nie sposób w tym miejscu pominąć korespondencji, jaka była prowadzona pomiędzy P. S., a D. D. (k.54-61), z której wynika, że P. S. negocjował, jakoby miał uderzyć pokrzywdzonego, zaś D. D. temu nie zaprzeczył.

Z opinii lekarskiej wynika, że u S. P. nie zostały ujawnione żadne obrażenia lewej części jego twarzy, zaś stwierdzone obrażenia to stłuczenie warg po stronie prawej i złamanie zęba 12, tj. górnej prawej dwójki (k.38).

Wszystkie powyższe dowody oceniane łącznie,

z uwzględnieniem zasad logiki i doświadczenia życiowego, prowadzą do jednoznacznego wniosku, że oskarżony D. D. w nocy z 25/26 grudnia 2018 r. uderzył pięścią w twarz pokrzywdzonego S. P..

W tym miejscu należy zrobić zastrzeżenie, że te same dowody –w ocenie Sądu– nie były wystarczające, aby skutecznie obalić wyjaśnienia oskarżonego P. S.. W tym zakresie istniały wątpliwości, których nie dało się usunąć, co zgodnie z art. 5 § 2 k.p.k. skutkowało ich rozstrzygnięciem na korzyść tego oskarżonego. Wątpliwości te miały taki charakter, że Sąd na podstawie istniejących dowodów nie mógł przypisać oskarżonemu P. S. zarzucanego mu czynu, jednocześnie na bazie tego samego materiału dowodowego nie mogąc równocześnie wykluczyć, że taki czyn miał miejsce.

Powyższe stwierdzenie ma kluczowe znaczenie dla przypisania sprawstwa w zakresie obrażeń ciała jakich doznał pokrzywdzony.

Skoro bowiem obrażenia ciała u pokrzywdzonego były zlokalizowane po stronie prawej, a pokrzywdzony ostatecznie stwierdził, że oba uderzenia były w zasadzie w to samo miejsce,

		<p>przy czym nie był w stanie stwierdzić, które z tych uderzeń mogło spowodować skutki opisane w opinii lekarskiej (k.38) i stwierdzeniu nieusuwalnych wątpliwości, które nie pozwoliły na przypisanie oskarżonemu P. S. zarzucanego mu czynu, przy jednoczesnym braku możliwości wykluczenia, że taki czyn miał miejsce, to w konsekwencji nie można było obrażeń ciała w postaci stłuczenia wargi po stronie prawej i złamania zęba 12, tj. górnej prawej dwójki przypisać żadnemu ze wskazanych przez pokrzywdzonego sprawców.</p> <p>W związku z powyższym Sąd przyjął, że oskarżony D. D. uderzył pięścią w twarz pokrzywdzonego bez uszczegółowienia, jakie obrażenia ciała tym uderzeniem zostały spowodowane.</p>
zeznania M. J.	Sąd uznał je za niewiarygodne w takim zakresie, w jakim świadek ten zeznał, iż oskarżony D. D. nie uderzył pokrzywdzonego S. P.. Zostały one omówione przy wyjaśnieniach D. D..	
zeznania K. C.	Świadek nie posiadał żadnej wiedzy na temat okoliczności zarzutu przypisanego oskarżonemu D. D..	

kopia dokumentacja z leczenia pokrzywdzonego określająca wysokość szkody k.311	Oskarżyciel posiłkowy i jego pełnomocnik nie złożyli wniosku o naprawienie szkody przez oskarżonego D. D. wobec jej pokrycia z ubezpieczenia.		
1.2.1	zeznania K. C.	Świadek nie posiadał żadnej wiedzy na temat okoliczności zarzutu przedstawionego oskarżonemu P. S..	
1.PODSTAWA PRAWNA WYROKU			
	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Oskarżony	
#	3.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem	Punkt II	D. D. (1)
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
Art. 217 § 1 k.k. określa, iż karalne jest uderzenie człowieka lub naruszenie jego nietykalności cielesnej w inny sposób. Oskarżony D. D. wyczerpał dyspozycję wskazanej normy prawnej, gdyż uderzył pokrzywdzonego pięścią w twarz. Jednocześnie wskazany występki miał charakter chuligański, albowiem oskarżony dopuścił się umyślnego zamachu na			

<p>nietykalność cielesną, przy czym działał publicznie i bez powodu albo z oczywistie błahego powodu, okazując przez to rażące lekceważenie porządku prawnego (art. 115 § 21 k.k.). W konsekwencji czyn przypisany oskarżonemu należało zakwalifikować w związku z art. 57a § 1 k.k.</p>			
#	<p>3.2. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania niezgodna z zarzutem</p>		
<p>Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej</p>			
#	<p>3.3. Warunkowe umorzenie postępowania</p>		
<p>Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach warunkowego umorzenia postępowania</p>			
#	<p>3.4. Umorzenie postępowania</p>		
<p>Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach umorzenia postępowania</p>			
#	<p>3.5. Uniewinnienie</p>	<p>Punkt I</p>	<p>P. S. (2)</p>

Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach uniewinnienia			
Powody uniewinnienia zostały wskazane przy ocenie wyjaśnień P. S..			
1.KARY, Środki Karne, PRzepadek, Środki Kompensacyjne i środki związane z poddaniem sprawcy próbie			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
D. D. (1)	Punkt II	Punkt II	<p>Sąd na podstawie art. 217 § 1 k.k. w zw. z art. z art. 34 § 1a pkt 1 k.k. i art. 35 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu D. D. karę 8 (ośmiu) miesięcy ograniczenia wolności, polegającą na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 (trzydziestu) godzin w stosunku miesięcznym.</p> <p>Sąd wymierzając karę oskarżonemu baczył na dyrektywy wskazane w art. 53 k.k., uwzględniając znaczny stopień zawinienia i społecznej szkodliwości przypisanego mu czynu, który wynikał z rodzaju zaatakowanego dobra, tj. zdrowia drugiego człowieka, które powinno pozostawać pod szczególną ochroną, a</p>

			<p>nadto cele zapobiegawcze i wychowawcze, która to kara winna wobec niego osiągnąć. Mając powyższe na uwadze Sąd wymierzył mu karę ograniczenia wolności w powyższym wymiarze. Dokonując wyboru kary wobec oskarżonego, jak też określając jej wysokość, Sąd miał na uwadze potrzebę wychowawczego oddziaływania na jego osobę, który obecnie pozostaje bez stałej pracy. Za powyższym przemawiał również wzgląd na potrzebę kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, które powinno się dowiedzieć o nieopłacalności dokonywania tego typu przestępstw.</p> <p>Do okoliczności obciążających Sąd zaliczył działanie publiczne i bez powodu, a także duży stopień agresji z jaką działał oskarżony.</p> <p>Okolicznością łagodzącą był fakt wcześniejszej niekaralności oskarżonego za przestępstwo.</p>
D. D. (1)	punkt III	Punkt II	<p>Sąd na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzekł od oskarżonego D. D. (1) obowiązek zadośćuczynienia za doznaną krzywdę, poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego S. P. (1) kwoty 3000 (trzech tysięcy) złotych. Zdaniem Sądu jest to kwota adekwatna zarówno do</p>

			możliwości finansowych oskarżonego, który pracuje dorywczo, jak też do krzywdy jaką wyrządził on pokrzywdzonemu.
1.Inne ROZSTRZYGNIECIA ZAwarte w WYROKU			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
1.inne zagadnienia			
<p>W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosował określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku wnioskowania orzeczenia takiej instytucji przez stronę</p>			
1.Koszty procesu			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
Punkt IV	Sąd –na podstawie art. 632 pkt 2 k.p.k.- orzekł, iż koszty sądowe w części uniewinniającej oskarżonego P. S. (2) ponosi Skarb Państwa.		

Punkt V	Mając na uwadze sytuację finansowo-majątkową oskarżonego M. Z., tj. uzyskiwanie dochodów jedynie z pracy dorywczej, brak majątku, a także orzeczony wobec niego niniejszym wyrokiem obowiązek zadośćuczynienia za doznaną krzywdę, Sąd – na podstawie art. 624 § 1 k.k.- zwolnił go w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych	
1.Podpis		